

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.833/2010/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Farkas Ágnes ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (1055 Budapest, Kossuth tér 2-4., ügyintéző: Dr. ... jogtanácsos) által képviselt Magyar Állam alperes ellen kártalanítás megfizetése iránt folyamatba tett perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 5.P.20.928/2010/18. sorszámu, 2010. október 27. napján kelt ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszámon benyújtott fellebbezés, a felperes részéről Pf. 3. sorszámon benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, az alperest terhelő kamatfizetés kezdő időpontját 2008. március 6. napjában határozza meg, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Arra kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100 000 (Egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság alperesi fellebbezéssel és felperesi csatlakozó fellebbezéssel részben támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6 847 451 forintot, valamint ezen összeg után 2008. szeptember 8. napjától a kifizetés napjáig félévente a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot, továbbá 340 000 forint perköltséget, ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletében tényként állapította meg, hogy a H. Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztálya ...-.../2004. Bü. számon folytatott nyomozást, több

személlyel szemben **M. A.** sérelmére 2004. november 10. napján elkövetett emberöléssel kapcsolatban.

A nyomozóhatóság 2005. február 28. napján intézkedett a felperes őrizetbe vételéről azzal az indokolással, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozott gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy a bűncselekmény elkövetéséhez használt lőfegyvert és lőszert a felperes biztosította, majd a bűncselekmény elkövetése után annak elrejtésében közreműködött, ugyanezen a napon a nyomozóhatóság - gyanúsítottkénti kihallgatása során - közölte a felperessel, hogy megalapozottan gyanúsítható azzal, hogy az emberölés bűntett elkövetéséhez az elkövetés eszközét ő adta át az elkövetőnek, illetve a bűncselekmény elkövetése után közreműködött annak elrejtésében, így megalapozottan gyanúsítható a Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő bűnpártolás bűntettének, valamint a Btk. 263/A. § (1) bekezdésébe ütköző, s az (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő visszaélés lőfegyverrel, lőszerral bűntettének elkövetésével.

A felperes kihallgatása során tagadta a bűncselekmények elkövetését.

Ugyanezen a napon a nyomozóhatóság a felperes lakásában házkutatást rendelt el, mely eredményre nem vezetett.

A H. Megyei Főügyészség 2005. március 1. napján indítványozta a felperes előzetes letartóztatását a hivatkozott bűncselekményekkel összefüggésben, a Debreceni Városi Bíróság 2005. március 2. napján meghozott 60.Bny.88/2005/2. számú végzésével elrendelte a felperes előzetes letartóztatását legfeljebb 2005. április 2. napjáig, figyelemmel arra, hogy a lőfegyverrel visszaélés bűntettének megalapozott gyanúja fennáll, és a bűncselekmény tárgyi súlyára, a bűnösség megállapítása esetén kiszabható büntetés mértékére a gyanúsított szökésétől, elrejtőzésétől lehet tartani.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 1.Bnyf.54/2005/2. számú, 2005. március 8. napján kelt végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A Debreceni Városi Bíróság 2005. március 23. napján meghozott 153.Bny.118/2005/2. számú végzésével a felperes vonatkozásában az előzetes letartóztatást legfeljebb 2005. június 3. napjáig meghosszabbította, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2005. április 7. napján kelt 1.Bnyt.74/2005/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

2005. március 2. napján a büntetés-végrehajtási intézetben a felperes vonatkozásában elvégzett vizeletvizsgálat alapján végzett toxikológiai szakértői vizsgálat a felperes előzményi kábítószer fogyasztását állapította meg.

A nyomozóhatóság 2005. április 20. napján közölte a felperessel, hogy megalapozottan gyanúsítható a Btk. 282. § (5) bekezdés a) pontja szerinti kábítószerrel visszaélés vétség elkövetésével. A felperes vitatta, hogy bűncselekményt követett volna el, de akként nyilatkozott, hogy hajlandó magát alávetni kezelésnek vagy egyéb orvosi ellátásnak a büntethetőséget kizáró ok megvalósulása érdekében.

A Debreceni Városi Bíróság 2005. május 20. napján meghozott 35.Bny.211/2005/2. számú végzésével a felperes előzetes letartóztatását legfeljebb 2005. szeptember 2. napjáig meghosszabbította, rámutatott arra, hogy a felperessel szemben megalapozott gyanú merült fel arra, hogy a bűncselekmény elkövetéséhez használt lőfegyvert tőle szereztek gyanúsított-társai, valamint adat merült fel arra is, hogy a gyanúsított a bűncselekmény elkövetése után segített a fegyver elrejtésében.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2005. június 8. napján meghozott 2.Bnyf.127/2005/3. számú végzésével az elsőfokú végzést helyes indokai alapján helybenhagyta.

A nyomozóhatóság 2005. június 17. napján közölte a felperessel, hogy a gyanúsítása módosul, bűnpártolás helyett, mint a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettének felbújtójaként gyanúsítják, továbbá a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségével is.

A Hajdú-Bihar Megyei Főügyészség B.4211/2004. számon, 2005. július 4. napján vádiratot terjesztett elő a bíróságon a felperest a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott és (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettével, továbbá a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott lőfegyverrel visszaélés büntettével, valamint a Btk. 282/A. § (1) bekezdésében meghatározott és (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségével vádolta.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság a 2005. július 13. napján meghozott 13.B.464/2005/2. számú végzésével a felperes előzetes letartóztatását az elsőfokú bíróság ügyszűntő határozatának kihirdetéséig fenntartotta, indokolása szerint a vád tárgyát képező bűncselekmény a minősített emberölés kiemelkedő tárgyi súlyú, a bíróság rögzítette, hogy a lőfegyverrel visszaélés büntette szintén jelentős tárgyi súllyal bír.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2005. szeptember 5. napján kelt Bkf.I.347/2005/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helyes indokai alapján helybenhagyta.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. május 4. napján meghozott 4.B.464/2005/137. számú ítéletével megállapította a felperes bűnösségét 1 rendbeli kábítószerrel visszaélés vétségében, egyben felmentette az előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette és a lőfegyverrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól.

Az ítélet indokolása szerint a felperes vonatkozásában nem nyert bizonyítást az, hogy részt vett volna az ölési cselekmények kitervelésében, illetve ő adta volna az ötletet és a fegyvert a cselekmény elkövetéséhez. A bíróság az ítélet kihirdetése után 2007. május 4.

napján megtartott tárgyaláson 137-II. számú végzésével a felperes előzetes letartóztatását megszüntette és azonnali szabadlábra helyezését rendelte el.

A Debreceni Ítéltábla 2008. március 6. napján tartott nyilvános ülésén meghozott és kihirdetett Bf.III.380/2007/15. számú ítéletében a felperes vonatkozásában az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította, az indokolás szerint a felperest érintően az elsőfokú bíróság a vádtól eltérő tényállást és eltérő minősítést állapított meg, ezért a Be. 270. § (1) bekezdése és a Be. 321. § (4) bekezdés szerint kellett volna eljárnia, így mód nyílt volna az eljárás felfüggesztésére, majd a feltételek megvalósulása esetén a Btk. 280. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott okból a megszüntetésére.

A Debreceni Ítéltábla 2009. március 30. napján meghozott Bf.III.380/2007/29. számú végzésével a 15. sorszámú ítéletének a záradékát kiegészítette azzal, amely szerint felperes IV. rendű vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezései a másodfokú ítélettel jogerősek.

Utóbb - miután a felperes igazolta a kábítószer-használatot megelőző felvilágosító szolgáltatásban való részvételét 2009. május 7. és 2009. december 15. napja között, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2010. február 15. napján meghozott és jogerős 4.B.212/2009/16/I. számú végzésében a felperessel szemben a kábítószerrel visszaélés vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette.

A felperes 2005. március 2. és 2007. április 19. napja között előzetes letartóztatásban volt.

A felperes a Hajdú-Bihar Megyei Bírósághoz 2008. szeptember 8. napján nyújtotta be keresetlevelét, a büntető bíróság a büntetőeljárás jogerős befejezését követően 2009. július 27-i érkeztetéssel küldte meg a kártalanítási igényt tartalmazó keresetlevelet az annak elbírálására hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Hajdú-Bihar Megyei Bíróság részére.

A felperes végső formában fenntartott kereseti kérelmében 6 847 451 forint nem vagyoni kár és ezen összeg 2008. március 6. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatának megfizetését igényelte. Előadta, hogy korábban büntetés-végrehajtási intézetben nem tartózkodott, előzetes letartóztatása során folyamatos retorziók érték, személyi körülményeiben jelentős változás következett be, élettársa elhagyta, szabadulását követően nehezen talált munkát, hivatkozása szerint lakókörnyezetében az emberek nagy része előítéletes vele szemben, ezen tényállításra édesanyját indítványozta tanúként meghallgatni, további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a fogvatartás külön bizonyítást nem igénylő köztudomású hátrányaira hivatkozott.

Az alperes ellenkérelme a felperes kereseti kérelmének teljes elutasítására irányult.

Alperesi védekezés szerint a kereseti kérelem a 6 hónapos jogvesztő határidőn túl került előterjesztésre, hiszen a jogerős ítélet 2008. március 6. napján kelt, az ítélet kihirdetésénél

a felperes jelen volt, ehhez képest a kártalanítási kérelmet a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon 2010. június 7. napján érkezették, így az elkészt.

Az alperesi védekezés szerint a kártalanítás objektív törvényi előfeltétele hiányzik, a gyanúsítás tárgyává tett egyik bűncselekményre ugyanis a büntetőeljárást a Be. 332. § (1) bekezdése, illetve a Btk. 280. § (1) bekezdése szerinti büntethetőséget megszüntető ok miatt szüntette meg.

A nem vagyoni kár összegszerűségét az alperesi védekezés eltúlozottnak találta, és a felperest ért sérelmek kompenzálására 3 000 000 forint összeget talált alkalmasnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes végső formában fenntartott kereseti kérelmét egészében alaposnak találta, rámutatott arra, hogy a kereset benyújtásáig a 6 hónapos jogvesztő határidő nem telt el, a kártalanítási igényt megalapozó másodfokú büntető határozat a felperessel 2008. március 6. napján - a kihirdetéssel - került közlésre, a 6 hónap 2008. szeptember 6. napján, szombaton járt volna le, amely munkaszüneti nap, ebből következően a jogvesztő határidő utolsó napja 2008. szeptember 8. napja, a felperes a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon az érkeztető bélyegző szerint ezen a napon - a jogvesztő határidő utolsó napján - a keresetlevelet előterjesztette.

A Be. 580. § (1) bekezdés II.b.) pontja rendszertani és logikai értelmezését hívta fel az elsőfokú bíróság, rámutatott arra, hogy a felperessel szemben a gyanú eredetileg a bűnpártolás és a lőfegyverrel visszaélés büntettére vonatkozott és 2005. február 28. napján csak ezen bűncselekmények gyanúját közölték vele és értelemszerűen az előzetes letartóztatás elrendelése csak ezen bűncselekmények miatt történt. Utóbb a büntetés-végrehajtási intézetben elvégzett vizelet-vizsgálat vetette fel - függetlenül az eredetileg gyanú tárgyává tett cselekményektől - a kábítószer-fogyasztás gyanúját.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kiemelte, hogy a Be. 580. § (1) bekezdés II.b) pontjának formális értelmezése ahhoz a jogilag képtelen helyzethez vezetne, hogy míg a kábítószerrel visszaélés vétségének legmagasabb büntetési tétele 2 év szabadságvesztés, ezzel szemben ehhez képest a felperes hosszabb időt töltött előzetes letartóztatásban és ennek ellenére kártalanításra egyáltalán nem lenne jogosult, holott a kártalanításnak az a célja, hogy kompenzációt adjon azon szabadságelvonás következményeiért, amelyről utóbb kiderült, hogy nem volt megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a felperes nem vagyoni kárigénye összegszerűsége körében rámutatott arra, hogy a tárgyalás berekesztése előtt a felperes csak a szabadságelvonással köztudomásúan együtt járó személyiségi jogi sérelmekre alapította keresetét, utalt arra, hogy köztudomású tény, hogy a személyi szabadság korlátozása a börtönviszonyok, fizikai- és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelőek és általában károsak, az ennek során elszenvedett sérülések a szabadulást követő életvitelben a munkavégzés is hátrányt jelenthetnek, a nem vagyoni kárpótlásnak az a rendeltetése, hogy enyhítse a hátrányokat, és segítse a belőlük eredő nehézségek leküzdését. Utalt a Legfelsőbb Bíróság BH. 1998. évi 82. számon közzétett eseti döntésére, felhívta a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.010/2010/6. számú ítéletét, a Debreceni Városi Bíróság első fokon jogerőre emelkedett

48.P.24.562/2008/16. sorszámú ítéletét, és az eset összes körülményének mérlegelése alapján a felperes személyiségét ért sérelmek kompenzálására az igényelt 6 847 451 forintot nem vagyoni kártalanításként nem tekintette eltúlzottnak, ezért ezen összeg megfizetésére kötelezte az alperest.

A kamatfizetési kötelezettséget 2008. szeptember 8. napjától - a keresetlevél büntető bírósághoz történő benyújtásának napjától - kezdődően határozta meg, szemben a felperes által igényelt 2008. március 6. napjával.

A perköltség tekintetében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte a felperes javára 340 000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő. Indítványozta, hogy az ítélet tábla a nem vagyoni kárpótlás összegét 4 000 000 forintra szállítsa le, álláspontja szerint ezen összeg áll arányban a felperest ért köztudomású nem vagyoni sérelmekkel, utalt a Debreceni Ítélet tábla Pf.I.20.280/2006/5. számú döntésére, ezt meghaladóan a kamatfizetés kezdő időpontját kérte megváltoztatni akként, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság által 2010. február 15. napján hozott jogerős, 4.B.212/2009/16/I. számú büntetőeljárást megszüntető végzésnek a felperesnek való kézbesítésének napjában kerüljön megállapításra.

Az alperes a perköltség tekintetében is fellebbezést terjesztett elő és kérte az ügyvédi munkadíj 100 000 forint összegben történő megállapítását a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján figyelemmel arra is, hogy a felperes vagyoni kárigénye vonatkozásában az alperes költségigény nélkül hozzájárult a per megszüntetéséhez.

A felperes a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében csatlakozó fellebbezést jelentett be, kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság a kamatfizetés kezdő időpontját 2008. március 6. napjában jelölje meg, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az alperes a felperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben nem terjesztett elő észrevételt.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem támadott rendelkezését (alperest felperes javára 4 000 000 forint megfizetésére kötelező) ítéleti rendelkezését a Pp. 228. § (3) bekezdés alapján nem érintette.

Az alperes fellebbezése alaptalan, a felperes csatlakozó fellebbezése alapos az alábbiak szerint.

1. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a felperes nem vagyoni kárigényének összességéről tárgyában.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése értelmében a kárért felelős személy köteles a károsult vagyoni- és nem vagyoni kárát megtéríteni. Az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB

határozatában a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában az alábbiakat fejtette ki: „A pénzübeli kártérítésnek a nem vagyoni károknál az a funkciója, hogy az elszennvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjon, amely az elszennvedett sérelemért körülbelül egyenértékű, más nemű előnyt nyújt.”

A nem vagyoni kártérítés funkciója a kompenzáció, amely az elszennvedett sérelemmel körülbelül egyenértékű - más nemű - anyagi előnyt nyújt.

Kétségtelen, hogy a nem vagyoni károk megtérítésénél nem állítható fel egy merev „tarifarendszer”, azonban a nagyságrendek vonatkozásában összehasonlítás tehető és teendő.

A felperest ért immateriális hátrányokkal arányban áll az elsőfokú bíróság által megítélt marasztalási összeg az alábbiak szerint.

A felperes szabadsága - mely a Ptk. 76. §-ában nevesített eminens emberi értékminőség - korlátozásra került, ezen szabadságkorlátozásért részére kártalanítás jár.

A felperes 2005. március 2. és 2007. április 19. napja között előzetes letartóztatásban volt, több, mint 2 év időtartamban, a szabadságelvonás önmagában nem vagyoni kártérítést megalapozó tényező, köztudomású tény (Pp. 163. § (3) bekezdés), hogy a személyi szabadság hosszabb időtartamú korlátozása, a börtönviszonyok fizikai- és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelőek és általában károsak, ahogyan arra az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott.

A felperest megillető nem vagyoni kártalanítás a szabadságelvonás és az ezzel köztudomásúan együttjáró sérelmek okán jár, a felperes további nem vagyoni kártalanítást esetlegesen megalapozó tényelőadást és erre irányuló bizonyítási indítványt nem tett. Értékelendő az előzetes letartóztatással összefüggésben érvényesített nem vagyoni kártalanítási igények elbírálása során az előzményi börtönviseltség hiánya, hiszen az adott személyt mélyebben érinti a börtönélmény nóvumként, mint ismétlődő benyomásként, az ítéletábla ezen, az ítélezési gyakorlatban helyt fogott értékelési szempontokat is figyelembe vette a felperest megillető nem vagyoni kártalanítás összegszerűségének felülbírálata során.

2. A kamatfizetés kezdő időpontjának megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem alaptalan, a csatlakozó fellebbezés alapos.

A Be. 582. § (1) bekezdés szerint a kártalanítás módjára és mértékére a Polgári Törvénykönyvnek a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségére vonatkozó rendelkezéseit az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni, míg a (2) bekezdés értelmében a kártalanítás az annak alapjául szolgáló nyomozást megszüntető határozat kézbesítésével, illetőleg a felmentő ítélet, az eljárást megszüntető végzés, valamint a rendkívüli jogorvoslat eredményeképpen hozott határozat jogerőre emelkedésével válik esedékessé.

Ezen jogszabályhely figyelembevételével a kártalanítás esedékessége 2008. március 6. napja, ezen időpontban jogerős a Debreceni Ítéltábla Bf.III.380/2007/15. számú ítélete, mely - többek között - tartalmazta a felperest felmentő ítéleti rendelkezést, a Be. 582. § (2) bekezdése szerint, tehát ezen időponttól köteles a felperes alperes részére az elsőfokú ítéletben meghatározott mértékű kamat megfizetésére. Az elsőfokú bíróság által felhívott döntés a Be. 2006. július 1-jén hatályba lépett módosítását megelőző gyakorlatot tükrözi, amely ebben az ügyben nem alkalmazható.

3. A perköltség összegét célzó alperesi fellebbezés sem alapos.

A megállapított 340 000 forint perköltség, mint ügyvédi munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet keretei között helytálló, külön figyelemmel a perértékre, a per nehézségi fokára, valamint a kifejtett képviseleti tevékenység módjára és körére egyaránt.

Az elsőfokú bíróság 5.P.20.928/2010/18/II. számú végzésével a pert a vagyoni károk vonatkozásában megszüntette, az elálláshoz az alperes 14. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata szerint költségigény nélkül hozzájárult.

Ezen alperesi nyilatkozat az ítéletben meghatározott perköltség összege szempontjából jelentőséggel nem bír, nem volt elzárva attól az alperes, hogy perköltségigényét az eljárás megszüntetésével összefüggésben bejelentse, ezt az eljárás adott szakaszában nem tette meg, utóbb a felperest megillető ügyvédi munkadíj során korrigáló tényezőként nem vehető figyelembe.

Fentiek figyelembevételével az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a kamatfizetés kezdő időpontja vonatkozásában részben megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával a 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül.

A másodfokú eljárásban az alperes döntő részben pervesztes lett, ezért köteles a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pernyertes felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült perköltségét megfizetni.

Az ítéltábla a másodfokú eljárással összefüggő ügyvédi munkadíj megállapítása során figyelembe vette a 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletet, továbbá a per nehézségi fokát, a fellebbezéssel érintett ügyértéket, valamint a kifejtett képviseleti tevékenység módját és körét.

D e b r e c e n, 2011. január 28.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Senyei György s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -